

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. гр. Хасково, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети май през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Нина П. Делчева
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20235640200272 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от Ф. С. А. от град Хасково срещу Наказателно
постановление № 22-1253-002065 от 09.01.2023 г. на Началник – група в
Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково, с което на основание чл.
53 от ЗАНН, и по чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП, на жалбоподателя е
наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, както и
административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок
от 6 месеца за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 185 от
ЗДвП – глоба в размер на 20 лева за нарушение по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП. В
подадената жалба, се релевират оплаквания за незаконосъобразност на
атакуваното с нея наказателно постановление, поради допуснати съществени
процесуални нарушения, свързани с несъответствие на съдържанието му с
изискванията по чл. 57 ЗАНН, неправилност и необоснованост, поради
недоказаност на нарушението. Твърди се и нарушение на материалния закон,
доколкото не било извършено от жалбоподателя вмененото му нарушение,

доколкото липса на който и да е обективните и субективни признаци на деянието, водело до несъставомерност на деяние, като излага конкретни съображения в подкрепа на довода за липса на съзнание у жалбоподателя за факта на deregистрация на превозното средство. Релевират се и доводи за хипотеза на маловажен случай по чл. 28 ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление на Началник – група в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Хасково.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Чрез упълномощения по делото представител - адв. Т. Н. заявява, че поддържа жалбата, а в представени писмени бележки по същество развива конкретни съображения за нейната основателност. Претендира и присъждане на направени по делото разноски.

Административнонаказващият орган – Началник Сектор ПП при ОД на МВР - Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител по делото. В съпроводителното писмо заявява становище по жалбата и моли изложените в нея доводи да не бъдат взети предвид и същата да бъде оставена без уважение, а при условията на евентуалност – възразява за прекомерност на направените от другата страна разноски.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

На 28.10.2022 г. свидетелите В. Л. К., на длъжност към онзи момент „мл. експерт“ в РУ на МВР – Хасково и Ц. С. Б., на длъжност „мл. инспектор“ в РУ на МВР - Хасково, били на работа, в град Хасково, като в около 10:50 часа по ул. „*****“ спрели за проверка моторно превозно средство - автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № ****. В хода на проверката било установено, че моторното превозно средство било управлявано от жалбоподателя Ф. С. А., като за собственик в свидетелството за регистрация на МПС било вписано лицето Г. Й. Г., а съгласно Договор за покупко – продажба на МПС от 11/04.2022 г., сключен в град Троян, с нотариално

заверени от Нотариус, рег. № 525 на Нотариалната камара, с район на действие РС - Троян подписи на страните, приобретател на моторното превозно средство е лицето Ф. Б. Е., представляван при сключване на сделката от пълномощника си С. А. Б.. След справка било констатирано, че превозното средство било със служебно прекратена регистрация от дата 13.06.2022 г., на основание чл. 143, ал. 15 от Закона за движението по пътищата, доколкото собственикът не бил пререгистрирал МПС в двумесечен срок от придобиването му. Освен това, в хода на проверката било установено, че водачът на спряното за проверка МПС не представил контролен талон към издаденото на негово име свидетелство за управление на МПС, свидетелство за регистрация на МПС, част втора и „нямало технически преглед“. С оглед тези констатации, на същата дата, срещу жалбоподателя, на място и в негово присъствие, бил съставен от свид. А. Д. В., на длъжност „Командир на отделение“ в Група „ООР“ при РУ на МВР - Хасково Акт за установяване на административно нарушение серия АД № 128527 за нарушение по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, както и по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, който Ф. С. А., подписал, а в графата за обяснения и възражения срещу съставения акт вписал, че няма такива, като бил уведомен за правото да подаде възражения в 3 – дневен срок от връчване на акта. Възражения срещу съставения АУАН не са постъпили и допълнително в рамките на законоустановения срок от връчването му, осъществено на дата 28.10.2022 г., според отразеното в приложената разписка.

Със съставяне на акта за установяване на административно нарушение, били иззети 2 броя регистрационни табели *****.

С Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 30.12.2022 г., прокурор в РП – Хасково, след като приел, че деянието очертава елементите от обективна страна и има признаците на състава на престъпление по чл. 345, ал. 2, вр. ал. 1 НК, но отчел, че липсвал субективния елемент, важащо и относно признаците на състав на административно нарушение, но преценката за реализация на административно – наказателната отговорност била извън компетентността на прокуратурата и отказал да образува досъдебно производство и прекратил образуваната пр. пр. № 4982/2022 г. по описа на РП – Хасково, и е посочено препис от постановлението, ведно с акта за установяване на административно нарушение да се изпратят на Началника на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково.

При издаване на наказателното постановление, административнонаказващият орган възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка относно нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и наложил процесните санкции за това деяние, вписвайки че издава наказателното постановление на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН и Постановление за отказ за образуване на досъдебно производство и реализиране на административно – наказателна отговорност от 30.12.2022 г., представляващо пр. пр. № 4982/2022 г. по описа на РП – Хасково.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и от показанията на разпитаните в хода на делото свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетеля В. Л. К. и Ц. С. Б. относно фактите, възприети от тях при извършването на процесната проверка – пряко и непосредствено, а така също и тези касаещи процедурата по съставяне на акта за установяване на административно нарушение като логически последователни и вътрешно безпротиворечиви, включително относно факта на управлението на МПС от страна именно на Ф. С. А., като в тази насока, макар и опосредени, впечатления има и свид. А. Д. В., комуто жалбоподателят е бил представен като водач от органите на РУ на МВР - Хасково. Всъщност, относно качеството на жалбоподателя „водач“ на спряното за проверка МПС не се и възразява от него по делото. Гласните доказателства в тази насока са убедителни и логически последователни, като показанията на изброените свидетели в тази част се кредитират с доверие. За другата група факти, отнасяща се до субективния момент, съдът ще анализира гласните доказателствени източници в изложението по същество.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията, относима към датата на деянието, изм. - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г., по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по

установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. По републиканските пътища, отворени за обществено ползване, включени в трансевропейската пътна мрежа, и по такива, които са извън нея, или по техни участъци се допускат само моторни превозни средства с валиден винетен стикер, залепен по начин, възпрепятстващ повторното му ползване. Според чл. 147, ал. 1 ЗДвП, регистрираните моторни превозни средства и теглените от тях ремаркета и пътните превозни средства, с които се извършват превози с атракционна цел, с изключение на пътните превозни средства на поделенията на въоръжените сили, и пътните превозни средства с животинска тяга, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност. Условието и редът за извършване на прегледа на превозните средства, с изключение на самоходните машини, колесните трактори с максимална конструктивна скорост, ненадвишаваща 40 km/h, и ремаркетата, теглени от тях, се определят с наредба на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласувано с министъра на вътрешните работи. По силата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Съгласно чл. 185 ЗДвП, за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните се наказват с глоба 20 лева. Следователно, всяко от деянията, за които на жалбоподателя са наложени административни наказания е обявено от закона за наказуемо.

В конкретния случай, не са допуснати нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка с действията по съставянето на акта за установяване на административно нарушение и връчването му на жалбоподателя. На същия е осигурена възможност да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения. Съставеният акт за установяване на административно нарушение отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН относно необходимото съдържание, като визираното нарушение, макар и лаконично, е описано в достатъчна степен ясно откъм характеризиращите го от обективна страна признаци, по начин да бъде обезпечено правото на защита на жалбоподателя в аспекта да разбере всички факти от състава на нарушението,

за което е привлечен към административно наказателна отговорност, за да може да организира защитата си. Още повече, предвид хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, съставянето на акт за установяване на административно нарушение не е било и необходимо за едно от нарушенията, но все пак това изисква известни уточнения от процесуално естество, които ще бъдат направени по – долу при необходимост.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, а при преценка дали в процеса на реализиране на отговорността са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени е необходимо да бъде отбелязано, че наказващият орган не е прекратил административнонаказателното производство, отпочнато на 28.10.2022 г. със съставяне на акт за установяване на административно нарушение срещу жалбоподателя Ф. С. А. в частта относно нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, поради това, че деянието съставлява престъпление. Въпреки това, материалите са били изпратени на РП – Хасково по компетентност. Такова прекратяване на административнонаказателното производство по отношение на описаното в процесния АУАН нарушение е било необходимо, поради реализиране на основанието по чл. 33, ал. 2 от ЗАНН и конкуренцията между наказателната и административно наказателната отговорност в аспекта на спазване на принципа *non bis in idem* и съобразяване на примата на наказателната отговорност, но липсват доказателства да е сторено, с което е допуснато процесуално нарушение, изразяващо се в неспазване на този принцип. Впрочем, тъкмо това отново е приел и наказващият орган и пристъпвайки към издаване на наказателното постановление в хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН въз основа на постановление за отказ да се образува ДП и поради липсата на конкуренция с висящо наказателно производство, горното процесуално нарушение е санирано и административнонаказателното в крайна сметка е реализирано без колизия с принципа *non bis in idem*. Не е изтекла и абсолютната давност за привличане и реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Отделно, от отпочване първоначално на административнонаказателното производство, станало със съставяне на акта за установяване на административно нарушение до прекратяване и изпращане на преписката от прокурора не е изминал срок, надхвърлящ преклузивния 6 – месечен срок за издаване на наказателното

постановление и реализиране по този начин на административнонаказателната отговорност. По този начин, от последващото успешно реализиране на механизма за избягване на нарушението на принципна *non bis in idem* за деянието по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, липсват сериозни резерви за законосъобразността на наказателното постановление в такъв аспект и по отношение на деянието по чл. 147, ал. 1 ЗДвП.

При преценка в рамките на осъществявания контрол за законосъобразност на санкционния акт относно деянието, квалифицирано по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, е необходимо да бъде отбелязано и следното:

Както вече бе отбелязано по – горе, с Постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 30.12.2022 г., прокурор в РП – Хасково, след като приел, че деянието е осъществено от обективна страна и има признаците на престъпление по чл. 345, ал. 2, вр. ал. 1 НК, отчел, че деянието, макар и установено от обективна страна, не е осъществено от субективна. И тук следва да бъде напоменено, че преценката на прокурора за доказаност от обективна и субективна страна и за степента на обществената опасност на деянието не обвързва наказващия орган, нито пък съда, а всеки от решаващите органи следва да прецени наличието на деяние, неговата обществена опасност, авторството и вината на привлеченото към отговорност лице. В случая, издавайки наказателното постановление, наказващият орган е преценил, че от материалноправна страна се установява осъществяването на деяние. Тази преценка на наказващия орган, че извършеното осъществява признаците от обективна страна на състава на административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, както иначе правилно е квалифицирано, е принципно обоснована.

Служебната дерегистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, подкрепя тезата, че превозното средство не е било регистрирано по надлежния ред след тази дата, в който момент действително е осъществено и процесното управление. Това деяние е наказуемо по чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП, която е подбрана от наказващия орган в съответствие с описаните факти, но при преценка на материалноправните предпоставки за реализиране на отговорността не е била отчетена в необходимата конкретика цялостната фактология по случая и всички обстоятелства в тяхната взаимовръзка от гледна точка и на субективния момент, който именно е решаващият за крайния извод на съда.

Изначално ясно е, че моторното превозно средство все пак в предходен момент е било регистрирано по надлежния ред и същото е било с регистрационни табели, поставени на съответното място, а приобретателят пък следва да е бил наясно за въведеното в чл. 145, ал. 2 от ЗДвП задължение в съответния срок да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба и за последиците от неизпълнение на това задължение в двумесечен срок от придобиването на превозното средство, регистрацията служебно се прекратява по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП с отбелязване в автоматизираната информационна система. За разлика от хипотезата по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в настоящата уведомяване на приобретателя не се изисква. Особеното в случая обаче е, че не приобретателят е бил водач на моторното превозно средство, за да се пренесат тези разсъждения автоматично по отношение на жалбоподателя, а се изисква допълнителен анализ по отношение на санкционираното лице. Последният не е собственик или приобретател на процесното ППС, няма данни при какви обстоятелства приобретателят му е предоставил управлението на процесната дата, при което, макар за жалбоподателя Ф. С. А., като водач, да възниква задължението да провери и документите, касаещи автомобила, за да бъде убеден, че поема управлението в съответствие с изискванията на законодателството и в частност на тези по Закона за движението по пътищата, Закона за пътищата и Кодекса за застраховането, то конкретно няма как да е наясно за обективните признаци от състава на нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Или, поне остана недоказано с оглед разпределението на доказателствената тежест.

Следователно, същият, макар и адресат на правна норма – чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, няма доказателства дали е действал съзнателно, доколкото, освен, че не е управлявал собствено моторно превозно средство, който факт се извежда още от съдържанието на съставения по надлежния ред АУАН, ползващ се с формална доказателствена сила за отразените в него обстоятелства, не са събрани допълнителни доказателства, че се е запознал с предоставените му документи – в това число и свидетелство на регистрация на МПС. Жалбоподателят, при очертаните фактически положения, не е можел, нито е бил длъжен да бъде наясно, че срокът за приобретателя за пререгистрация е

започнал да тече, от кога, дали е бил изтекъл без да изпълни той задължението си за пререгистрация. Същият, действително, е бил длъжен да се осведоми относно факта на регистрация на моторното превозно средство от собственика – в този смисъл Решение № 754 от 10.11.2022 г. на Административен съд – Хасково по КАНД № 785/2022 г., но липсват данни дали това реално е можело и е било сторено от жалбоподателя, а в тежест на наказващия орган е да представи доказателства в обратна насока. Следователно, налице е основание, както обосновано счита пълномощникът на жалбоподателя, за изключване на отговорността в случая за жалбоподателя, като водач на управляваното превозно средство, със служебно прекратена именно на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП регистрация.

По изложените съображения, подадената жалба се явява основателна и следва да бъде уважена в тази част, а наказателното постановление – отменено от съда, като незаконосъобразно издадено и като неправилно в същата част относно деянието по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

По отношение на деянието по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, следва да се отбележи, че жалбоподателят е санкциониран в качеството му на водач, за това, че е управлявал ППС, което не е представено на технически преглед /“няма преглед“/, съставляващо нарушение на разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП. Освен, че не посочено в какъв срок превозното средство е следвало да бъде представено на преглед, е налице допуснато и друго съществено процесуално нарушение, ограничило правото на защита на наказаното лице, обосноваващо незаконосъобразност на наказателното постановление поради липсата на съставомерно извършено деяние. От данните по делото безспорно се установява, че управляваното от жалбоподателя МПС е собственост на лице, различно от санкционирания водач. Съгласно разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, регистрираните моторни превозни средства и теглените от тях ремаркета, с изключение на пътните превозни средства на подразделения на въоръжените сили, мотопедите и пътните превозни средства с животинска тяга, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност, като условията и редът за извършване на прегледа на превозните средства, с изключение на мотопедите, самоходните машини, колесните трактори и ремаркетата, теглени от тях, се определят с наредба на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, съгласувано с министъра на вътрешните работи. Специалният

състав на чл. 181, т. 1 от ЗДвП предвижда носене на административнонаказателна отговорност за собственика на МПС, който не го представи в законоустановения срок за технически преглед. В настоящия случай, жалбоподателят не е собственик на автомобила, поради което и за същия не съществува задължение да го представя на технически преглед. Следва да се има предвид и обстоятелството, че за извършването на такъв технически преглед е необходимо представянето на определени документи, които притежават единствено собствениците на ППС. Нормата на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, от своя страна, не вменява конкретно задължение на определено лице, а регламентира, че регистрираните и теглените от тях ремаркета подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност. Предвид липсата на изрично предвидено в ЗДвП задължение за водач на МПС, на което не е собственик, да го представя на технически преглед, съдът намира, че е недопустимо на същия да се налага наказание по общата санкционна норма на чл. 185 от ЗДвП. Внимателният прочит на текста на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП не дава отговор на въпроса чие е задължението да предостави МПС на технически преглед, като сравнителното тълкуване на тази диспозитивна правна норма със санкционната такава на чл. 181 от ЗДвП навежда на извода, че задължението по чл. 147 от ЗДвП е на собственика на автомобила. Лицето, посочено като нарушител в акта и НП, не отговаря на изискването да бъде извършител на административно нарушение по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, доколкото не е собственик на МПС. В този смисъл Решение № 359 от 18.05.2023 г. на Административен съд - Хасково по к. а. н. д. № 1225/2022 г., а в резултат от тези доводи, наказателното постановление, и в частта относно деянието по пункт 2 подлежи на отмяна.

С оглед изхода на спора, и на основание чл. 63д от ЗАНН, в тежест на организацията, в чиято структура е административнонаказващият орган следва да бъдат възложени направените от жалбоподателя разноски за заплащане на възнаграждение на упълномощен по делото адвокат, с оглед представените доказателства, че същите са действително сторени. В случая обаче, е отправено искане на другата страна за намаляването му, поради прекомерност, което изисква съдът да вземе отношение дали размерът е съобразен с фактическата и правна сложност на делото. Преценката е, че макар делото да не е приключило в едно съдебно заседание, то по своята правна сложност не се отличава от други аналогични случаи, а отлагането на

делото се е налагало веднъж, поради нуждата да бъдат събрани допълнителни доказателства. Изложеното обосновава тезата за необходимост размерът на разноските, които следва да бъдат присъдени да бъде редуциран съобразно минимално установения относно възнаграждението на упълномощения адвокат по чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на 500 лева.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 22-1253-002065 от 09.01.2023 г. на Началник – група в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Хасково.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Хасково да заплати на Ф. С. А. с адрес: с. Пчелари, обл. Хасково, ЕГН: ***** сумата в размер на 500.00 лева, представляваща направени по делото разноси за възнаграждение на упълномощен адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

/п/ не се чете.

Съдия при Районен съд – Хасково: Вярно с оригинала!

Секретар: Г.С.